

Domraksts.

Bērni uz sniega.

Ziema ir gada pēdējais un arī gada pirmais gadalaiks. Šī ziema sākās ļoti nepatīkami. Ar dubļiem, lietu un aukstu laiku, bet beidzot, janvāra vidū sagaidījām īstu, sniegainu, aukstu ziemu.

Šodien ārā mīnus desmit grādi. Auksts laiks. Pa logu ārā skatoties, redzu mirdzošas, baltas, gludas, neviena neiestaigātas sniega kupenas. Saulītē tās mirguļo. Un dīķis viscaur ar biezu, apsnigušu sniegu.

Šis skats ir tik uzrunājošs, ka es un pārējie bērni ir gatavi skriet ārā kaut vai tūlīt, neapģērbusies. Tikai atliek zābakus uzvilkt.

Saulīte spīd un visu izgrezno. Kā izskatās, arī silda. Izskats mēdz būt maldinošs. Šobrīd tā arī ir- saule silda, bet ārā ļoti auksti, saule dod tikai gaismu, bet ne siltumu.

Viens bērns nespēj nociesties un izskrien ārā. Plānā, brūnā jaciņā, ar ziliem šortiem un gariem, melniem gumijas zābakiem. Pieskrien pie apsnigušā dīķa, uzkāpj ar vienu kāju uz dīķa, tā lēni un prātīgi, pēc tam ar otru. Palēkā uz vietas. Kā izskatās, ledus ir pietiekoši biezs un izturīgs, lai varētu uz tā slidināties. Viņš paslido mazliet tālāk no dīķa krasta, palēkā, paslido un ieskrien iekšā. Citi bērni aiz loga par viņu uzjautrinās, jo tas izskatās smieklīgi.

Man ir tāda sajūta, ka es arī tūlīt izskriešu laukā, ievilkšu dziļu elpu un darīšu, ko sirds kāro. Velšu sniegavīrus, apgulšos sniegā, skatoties zilajās, dzidrajās debesīs, kamēr sals kodīs man deguna galā un taisīšu enģeļišus. Appikošu pārējos. Slidināšos pa sasalušo dīķi. Braukšu ar ragaviņām no kalna. Tās ir tikai manas iedomas pagaidām. Tādā aukstā laikā mūs neviens nelaiž laukā, saka, ka saslimšot.

Skatoties ārā pa logu, ieraugu kaimiņu lielos puišus, sarkanā kombinezonā un otru melnā, slidināties pa lielo peļķi kaimiņu sētā. Esmu skaudīga, arī es gribu viņiem pievienoties. Nedrīkst. Bet ziemu un sniegu es redzu savās domās un priecājos par tiem.

Sikšņu pamatskolas 8.klases skolniece Lāsma Ritene